

Sygn. akt I C 222/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 lipca 2018 r.

Sąd Rejonowy w Toruniu I Wydział Cywilny w składzie następującym

Przewodniczący SSR Magdalena Glinkiewicz

Protokolant st.sekr.sąd. Bożena Czajkowska

Po rozpoznaniu w dniu 2 lipca 2018 r. w Toruniu.

sprawy z

(...) Bank S.A. we W.

przeciwko:

D. W.

o:

zapłatę

orzeka:

I. zasądza od pozwanej D. W. na rzecz powoda (...) Bank S.A. we W. kwotę 22.467,11 zł (dwadzieścia dwa tysiące czterysta sześćdziesiąt siedem złotych jedenaście groszy) wraz z odsetkami:

- umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od kwoty 20.222,02 zł (dwadzieścia tysięcy dwieście dwadzieścia dwa złote dwa grosze) od dnia 13 listopada 2017r. do dnia zapłaty;

-ustawowymi za opóźnienie od kwoty 2.223,49 zł (dwa tysiące dwieście dwadzieścia trzy złote czterdzieści dziewięć groszy) od dnia 16 listopada 2017r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 281 zł (dwieście osiemdziesiąt jeden złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 222/18

UZASADNIENIE

(...) Bank S.A. we W. wniósł o zasądzenie od D. W. kwoty 22.467,11 zł wraz z odsetkami ustawowymi od kwoty 2.223,49 zł od dnia wniesienia pozwu oraz od kwoty 20.222,02 zł z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od dnia 13 listopada 2017 r. do dnia zapłaty oraz zwrotu kosztów sądowych i kosztów zastępstwa procesowego.

Podniósł, że pozwana była dłużna dochodzoną kwotę na podstawie umowy o kredyty. Podkreślił, iż umowa ta została rozwiązana na skutek braku jej realizacji przez pozwaną. Na kwotę dochodzoną pozwem składa się należność główna 20.222,02 zł., odsetki wyliczone na podstawie art. 481§2 k.c. i 482 k.c. – 2.223,49 zł, kwota opłaty za pakiet usług 21,60 zł. Powód podkreślił, iż wysokości odsetek ustawowych jest określona we właściwych przepisach zaś wysokość odsetek umownych i dodatkowych kosztów naliczonych przez pierwotnego wierzyciela wynika z umowy.

Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie rozpoznał sprawę w elektronicznym postępowaniu upominawczym i w dniu 8 grudnia 2017 r. wydał nakaz zapłaty.

W sprzeciwie do nakazu pozwana wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania. Podniosła, iż nie doszło do skutecznego wypowiedzenia umowy. Zakwestionowała również wysokość dochodzonej kwoty.

Postanowieniem z dnia 18 stycznia 2018 r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie stwierdził utratę mocy nakazu zapłaty i przekazał sprawę do Sądu Rejonowego w Toruniu.

Pozwana w piśmie z dnia 9 kwietnia 2018 r. podała, iż powód nie wykazał jaka kwota została udostępniona jej na podstawie umowy. Podkreśliła, iż brak jest jakichkolwiek dokumentów potwierdzających fakt zawarcia poprzednich umów kredytowych. Zakwestionowała zasadność zwrotu kwoty 14.288,08 zł (dotyczącej spłaty wcześniejszych zobowiązań) oraz 2.985,83 zł (stanowiącej prowizję banku) wraz z odetkami od tych kwot. W ocenie pozwanej postanowienie umowne w zakresie kosztów ubezpieczenia są abuzywne. Powód nie wykazał faktycznie poniesionych kosztów ubezpieczenia. Nie przedłożył żadnych umów ubezpieczenia kredytu, tym samym nie wykazał zasadności powyższych roszczeń. Za zawyżone pozwana uznała również koszty w postaci prowizji w kwocie 2.985,83 zł. Zaznaczyła, iż czynności podjęte w celu zawarcia umowy nie uzasadniały obciążenia jej tak wysoką prowizją.

W piśmie z dnia 2 maja 2018 r. powód wskazał, iż umową nr (...) został udzielony pozwanej kredyt w wysokości 28.191,67 zł, w tym kapitał 22.191,67 zł, środki na cele konsumpcyjne – 3.300 zł, środki na spłatę zobowiązań wobec Banku 14.288,08 zł, prowizja 2.985,83 zł, ubezpieczenie 2.403,55 zł, opłata za przekazanie środków 8,10 zł odsetki 5.076,51 zł, opłaty dodatkowe 129 zł. Powód nie zgodził się z twierdzeniem, iż postanowienia umowy miały charakter klauzul niedozwolonych. Dodał, iż prowizja i inne opłaty stanowią ekwiwalent Banku za podjęte czynności bankowe. Funkcją opłat bankowych zgodnie z tabelą opłat i prowizji jest kompensacja za poniesione koszty. Podniósł, iż należy mu się zwrot kosztów poniesionych z winy klientów. Nadto pozwana podpisała umowę i zapoznała się z warunkami kredytu. Zaznaczył, iż prawo do naliczania odsetek za opóźnienie w spłacie wynika nie tylko z treści umowy ale również z art. 481 k.c. W odniesieniu do ubezpieczenia kredytu wskazał, iż umowa o kredyt może być ubezpieczona i ubezpieczenie traktowane jest jako forma zabezpieczenia spłaty kredytu. Zaznaczył, iż jeśli kredytobiorca nie zgadza się na ubezpieczenie kredytu może złożyć wniosek – rezygnacja z ubezpieczenia. Podkreślił, iż koszt ubezpieczenia ponoszony jest przez kredytobiorcę i zostaje wliczony w kwotę kapitału i odsetek wynikających z harmonogramu spłat.

Sąd ustalił co następuje:

W dniu 18 grudnia 2015 r. D. W. zawarła z (...) Bank S.A. umowę o kredyt gotówkowy nr (...) na kwotę 13.812,78 zł obejmującego środki przeznaczone na cele konsumpcyjne - 4.800 zł, środki przeznaczone na spłatę zobowiązań finansowych kredytobiorcy wobec banku - 6.356,77 zł, środki przeznaczone na sfinansowanie prowizji wobec banku – 1.379,90 zł, środki na dodatkowe usługi ubezpieczenia – 1.268,01 zł. D. W. nie wywiązała się z umowy.

Dowód: umowa k. 84-86

Wniosek o udzielenie kredytu k. 87-88

Deklaracja k. 89

Umowa ubezpieczenia k. 90-91

W dniu 21 kwietnia 2016r. D. W. złożyła do (...) Bank S.A. wniosek o udzielenie kredytu gotówkowego plus obejmującego środki na cel konsumpcyjny w kwocie 3.300 zł, środki na spłatę zobowiązań w (...) Bank S.A. w kwocie 14.288,08 zł z tytułu umowy nr (...), środki na prowizję za udzielenie kredytu w kwocie 2.985,83 zł, składki z tytułu sfinansowania składki z tytułu ubezpieczenia na życie i z tytułu ubezpieczenia assistance oraz opłatę w kwocie 8,10 zł (za wypłatę środków w kasie)

Dnia 21 kwietnia 2016 r. D. W. zawarła z (...) Bank S.A. umowę o kredyt gotówkowy plus nr (...) na kwotę 22.985,56 zł w tym 3.300 zł – środki konsumpcyjne, 14.288,08 – środki przeznaczone na spłatę zobowiązań finansowych kredytobiorcy wobec Banku, 1.985,95 zł - środki na sfinansowanie składki z tytułu ubezpieczenia na życie, 2.985,83 zł – prowizja bankowa, 47,60 zł - środki przeznaczone na sfinansowanie składki z tytułu ubezpieczenia assistance, 8.10 zł - opłaty.

Dowód: umowa k. 38-39

Wniosek o udzielenie kredytu k. 73

Kwestionariusz personalny k. 72

Umowy ubezpieczenia k. 74-76

D. W. wpłaciła z tytułu zawartej umowy nr (...) na rzecz (...) Bank S.A kwotę 4.113,98 zł. Z czego kwota 2.763,54 zł została zaksięgowana na spłatę kapitału, kwota 1.334,24 zł została zaksięgowana na spłatę odsetek, kwota 16,20 zł została zaksięgowana jako opłata za pakiet usług bankowych.

Dowód: zestawienie k. 36-37

Z uwagi na zaległości D. W. z tytułu braku terminowych spłat umowy kredytu (...) S.A. we W. wypowiedział pozwanej umowę. Okres wypowiedzenia wynosił 30 dni. Przesyłka została wysłana na adres, który D. W. podała w treści umowy.

Dowód: oświadczenie o wypowiedzeniu z potwierdzeniem nadania k. 65-68

Zaległość D. W. wynosiła 22,467,11 zł w tym 20.222,02 zł tytułem kapitału, 2 223,49 zł tytułem odsetek umownych i karnych, 21,60 zł tytułem opłaty za pakiet usług bankowych.

Dowód: wykaz k. 36-37

Sąd zważył co następuje:

Stan faktyczny niniejszej sprawy Sąd ustalił na podstawie okoliczności bezspornych, dokumentów przedłożonych przez strony, dokumentów znajdujących się w aktach sprawy.

Sąd w pełni dał wiarę dowodom w postaci dokumentów zgromadzonych w toku procesu albowiem były kompletne i jasne, wraz z pozostałymi dowodami obrazowały dokładny stan faktyczny sprawy. Ich prawdziwość nie budziła, w ocenie Sądu, jakichkolwiek wątpliwości. Co więcej wiarygodność i autentyczność przedłożonych dokumentów, nie była kwestionowana przez stronę pozwaną.

Bezspornym w niniejszej sprawie było, że pozwana zawarła umowę kredytu. Poza sporem pozostaje również kwestia spłaty kwoty 4.113,98 zł. (taką kwotę podała również pozwana). Istota sporu sprowadzała się do odpowiedzi na pytanie, czy powód zasadnie domaga się zapłaty od pozwanej w kwocie dochodzonej pozwem.

W ocenie Sądu, mając na względzie zebrany w sprawie materiał dowodowy oraz obowiązujące normy prawa i dorobek orzecznictwa w zakresie ich wykładni, na tak postawione pytanie należało udzielić odpowiedzi pozytywnej.

Podkreślenia w tym miejscu wymaga, że w myśl ogólnej zasady wyrażonej w art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Zgodnie z procedurą cywilną nie do Sądu należy zarządzanie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie. Sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności spornych dla rozstrzygnięcia sprawy /art. 232 k.p.c./. Obowiązek przedstawiania

dowodów spoczywa na stronach /art. 3 k.p.c./ a ciężar udowodnienia faktów mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy spoczywa na tej stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne.

W ocenie Sądu powód sprostał ciężącemu na nim obowiązкови i wykazał, że posiada wierzytelność wobec pozwanej w kwocie dochodzonej pozwem,.

Pozwana w toku postępowania podnosiła, iż bank przekazał jej jedynie kwotę 3.300 zł. Kwestionowała zaległość wynikającą z umowy z dnia 18 grudnia 2015 r. w wysokości 14.288,08 zł oraz zasadność jej pobrania przez pozwanego.

Umowa o kredyt gotówkowy plus z 21 kwietnia 2016 r. została zawarta na kwotę 22.985,56 zł. Na która składała się m.in. w tym 3.300 zł – środki konsumpcyjne oraz 14.288,08zł – środki przeznaczone na spłatę zobowiązań finansowych kredytobiorcy wobec Banku. Powód wskazał, iż zobowiązania pozwanej wobec niego w wysokości 14.288,08 zł wynikały z wcześniej zawartej umowy o kredyt gotówkowy, która nie została w całości spłacona. Na udokumentowanie swoich twierdzeń przedłożył umowę o kredyt z 16 grudnia 2015 r. oraz wniosek z dnia 21 kwietnia 2016r. o udzielenie kredytu (k. 73) podpisany przez pozwaną, gdzie jasno widnieje kwota 14.288,08 zł - zobowiązanie wobec banku z tytułu umowy nr (...) (umowa z dnia 16 grudnia 2016r.). Sąd nie miał wobec powyższego żadnych wątpliwości, iż kwota 14.288,08 zł stanowiła należność z tytułu wcześniejszych zobowiązań pozwanej wobec Banku.

Na uwagę nie zasługiwały również twierdzenia strony pozwanej odnośnie abuzywności niektórych postanowień umownych. W ocenie Sądu w umowie brak jest bowiem zapisów wypełniających przesłanki wynikające z art. 385¹ k.c

Wskazać należy iż umowa o kredyt gotówkowy może być ubezpieczona i nie ma w tym zakresie żadnego obliwu ze strony Banku. Ubezpieczenie jest traktowane przez powoda jako forma zabezpieczenia spłaty kredytu. Pozwana decydując się na zawarcie umowy ubezpieczenia nie musiała wskazywać poręczyciela kredytu. Nadto miała możliwość rezygnacji z ubezpieczenia poprzez złożenie odpowiedniego wniosku, czego jednak pozwana nie uczyniła. Pozwana podpisała umowę o kredyt gotówkowy plus wraz z umową ubezpieczenia assistance i ubezpieczenia na życie. Koszt ubezpieczenia został przez powoda wliczony w kwotę kapitału i odsetek zgodnie z przyjętym przez strony harmonogramem spłat. W umowie pozwana wyraziła zgodę na warunki związane z kredytem oraz jego ubezpieczeniem. Kwota ubezpieczenia została natomiast wyliczona w oparciu o kwotę całego uzyskanego w drodze kredytu kapitału.

Sąd nie znalazł również podstaw do podważenia zastosowanych przez powoda kosztów związanych z należną Bankowi prowizją czy opłatami bankowymi. Zgodnie z art. 110 ustawy prawo bankowe bank może pobierać przewidziane w umowie prowizje i opłaty z tytułu wykonywanych czynności bankowych oraz opłaty za wykonywanie innych czynności, w tym także opłaty za przygotowanie, sporządzenie i przekazanie informacji stanowiących tajemnicę bankową uprawnionym przez ustawę osobom, organom i instytucjom. Podkreślić należy, iż prowizje i opłaty stanowią ekwiwalent za prowadzone przez powoda czynności związane z uruchomieniem i obsługą kredytu. Pozwana była poinformowana o wysokości prowizji jak i opłat wynikających z tabeli opłat, co znajduje odzwierciedlenie w treści umowy kredytu gotówkowego plus oraz wniosku o udzielenie kredytu gotówkowego plus. W ocenie Sądu ani prowizja, ani opłaty za czynności bankowe były wygórowane.

Sąd nie miał również wątpliwości dotyczących zasadności odsetek naliczonych przez stronę powodową. Prawo do naliczenia odsetek wynika bowiem nie tylko z postanowień umownych wiążących strony ale również z treści art. 481 k.c. Nadto powód przedstawił sposób w jaki wyliczone zostały odsetki karne i umowne (k.36)

Pomiędzy stronami bezsporne było, iż pozwana wpłaciła na rzecz powoda kwotę 4.113,98 zł. Wpłata ta została w całości uwzględniona przez powoda przy wyliczeniu pozostałej do spłaty należności. Powód w sposób szczegółowy przedstawił na co zaliczone zostały poszczególne wpłaty pozwanej (k.36)

Rozważając zasadność złożonego powództwa należy wskazać, iż powód zawarł z pozwaną umowę kredytu a pozwana nie wywiązała się z obowiązku jej spłaty w terminie, w związku z czym powód wystąpił na drogę sądową. Sąd mając na względzie przedłożone przez powoda dokumenty nie miał wątpliwości co do wysokości jak i wymagalności roszczenia.

Z tych względów uwzględniono w całości żądanie pozwu i zasądzono na rzecz powoda dochodzoną kwotę.

Mając powyższe na uwadze Sąd w pkt I wyroku zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 22.467,11 zł

O odsetkach Sąd Rejonowy orzekł na mocy przepisu art. 481 k.c. w zw. z art. 482 k.c. zgodnie z żądaniem pozwu.

O kosztach Sąd orzekł zgodnie z art. 98 k.p.c. z którego wynika zasada odpowiedzialności za wynik procesu. Zgodnie z jej treścią strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. W przedmiotowej sprawie koszty procesu stanowiła opłata od pozwu 281 zł.